

HARLEQUIN®

Kingitused

Dani Collins

NAINE
JÕULUAJAKS

Originaali tiitel:
Dani Collins
Claiming His Christmas Wife
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Dani Collins
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11370819
ISBN 978-9949-82-503-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

“Härra *Travis Sanders*?”

„Jah,“ vastas Travis järsult, et naine asja juurde asuks. Assistent oli seganud teda tähtsa kohtumise juures, öeldes, et see kõne on ülitähtis. „Milles asi?“

„Imogen Gantry. Kas ta on teie naine?“

Mälestused uhasid tulise ja näljase lainena Travisest üle. Ta tõmbus pingesse ja vaatas ringi ning alandas häält. Selle purunenud teetassi killud olid juba ammu kokku pühitud ja minema visatud.

„Me oleme lahutatud. Kas olete ajakirjanik?“

„Ma püüan leida tema sugulasi. Ma olen...“ Naine nimetas New Yorgi kõige niruma haigla nime.

Vana viha, mis oli endise abikaasa nime kuuldes vallanud, plahvatas äkitselt. Ta oli pime. Ta langes. Tuul vilistas Travise kõrvus. Õhk liikus liiga kiiresti, et ta oleks saanud sellest sõõmugi hingata.

„Mis juhtus?“ pressis ta hingetult. Travis tajus ähmaselt, et tal on silmad kinni, kuid naine seisis seal-samas tema ees ja naeris. Naise rohelised silmad särasid ulakalt. Tema juuksed olid leegitseva halona pea ümber ja limpsasid lumivalget nahka. Naine volksutas ripsmeid ja heitis talle pilgu. Ta oli nii lummavalt ilus. Pilk täis erutust, milles oli ka kübeke viha. Nende viimasel kohtumisel oli naine olnud nii haavatud ja õrn, et Travise süda tõmbus sellele mõeldes ikka veel kokku.

Travis oli üsna ruttu teada saanud, et see kõik oli olnud vale, kuid tal oli juhtunuga siiski raske leppida.

Läinud? See ei mahtunud Travisele pähe. Ta oli naisele öelnud, et ei taha teda enam iial näha, kuid avastas, et oli salamisi siiski uskunud, et nad kohtuvad veel.

Ta kuulis naist kusagilt kaugusest ütlemas: „Ta kukkus tänaval kokku. Tal on palavik ja ta on meele-märkuseta. Kas ta võtab teie teada mingeid ravimeid? Ta ootab ravi, aga...“

„*Ta polegi surnud?*“

Travis kuulis, kuidas see kõlas – justkui oleks ta eelistanud kuulda sellist uudist –, aga tema tundeid viimse piirini väänata ja talle siis jalahoop anda oli just Imogeni moodi. Reetlik, manipuleeriv... Kui Imogen talle ette jääks, tapaks ta naise oma kätega.

„Ja ta viidi *sellesse* haiglasse? *Miks?*“

„See oli ilmselt lähim. Tal ei ole telefoni ja teie nimi oli ainus, mille tema kotist leidsime. Meil on ravi alustamise ja tervisekindlustuse pärast infot vaja. Kas saate meid sellega aidata?“

„Rääkige tema isaga.“ Travis sammus oma kabineti ukse poole, öeldes laua taga istuvale assistendile: „Otsi välja Imogen Gantry isa kontaktandmed. Ta töötab mingis kirjastuses. Tema nimi algas *W*-ga. Mingi William?“ Ta polnud iial selle mehega kohtunud, oli vaid paar korda kuulnud naist teda mainimas. Kurat, nad olid abieluski olnud vaid viisteist minutit. Ta ei teadnud sellest naisest midagi.

„Wallace Gantry?“ Assistent pööras arvutikuvari tema poole. „Paistab, et ta suri paar kuud tagasi.“ Naine näitas surmakuulutusele, kus seisis, et tema naine ja vanem tütar olid surnud enne teda ja teda jäi leinama noorem tütar Imogen.

Suurepärane.

Ta teadis, et ei või lasta ennast Imogeni orbiidile tagasi tõmmata, kuid ainus, mida ta öelda sai, oli: „Ma tulen nii ruttu, kui saan.“

Imogen mäletas, et oli istunud kõnniteeservale. See polnud olnud kena vihma pestud puiestee, mille ääres on värskelt pügatud muru ja kõnniteeriba ning seejärel kaunis aiamuru, mis viis ema roosiaeda ja lõppes laia trepiga tema lapsepõlvkodu topeltustega peasissepääsu ees.

Ei, see oli olnud jäine ja räpane linnatänav, kus sajandivanusele nätsukihile ja muule rõvedusele kuhjatud lumi oli muutunud mustaks ja tükiliseks. Niiske ja külm õhk polnud suutnud matta ilget lehka, mis tema jalge ees olnud kanalisatsioonikaevust üles oli kerkinud. Ta polnuks pidanud puudutama seda posti, mille vastu ta oli maha vajudes naaldunud, mõeldes, et auto sõidab tõenäoliselt tema jalgadest üle. Vähe-masti pidi mõni auto ta lombist läbi sõites veega üle kastma.

Imogen polnud sellest hoolinud. Tal oli olnud tunne, nagu oleks tema üks peapool olnud teisest kaks korda suurem. Tema kõrv, mis oli olnud lukus ja valus,

oli hakanud äkitselt nii valjusti vilistama, et see heli oli tahtnud tema suust välja tungida.

Imogen oli püüdnud teeselda, et tal ei ole kõrvapõletikku, sest seda tuli ette vaid lastel. Tema õel olid kõrvapõletikud, mitte temal. Ta polnud hiljaaegu ujumas käinud. Ta ei teadnud, kuidas oli see saanud juhtuda, kuid ometi oli ta olnud nagu mõni neetud laps, kes uimase, palavikulise ja haigena piinava valu kätte minestama hakkab.

Ta oli pidanud istuma, et mitte pikali kukkuda. Palavik oli looduse viis viirust tappa. Miks polnud sellest siis abi olnud? Ja kes üldse millegi nii tobeda asja pärast minestab?

Aga tema pilk oli hakanud häguseks minema. Ta oli tundnud end nii halvasti, et polnud teinud väljagi märjast lumest, mis tema riietest läbi imbus. Tal oli olnud peas vaid üks mõte. *Nõnda ma siis surengi*. Imogen oli sellega leppinud. Isale oleks teinud suurt rõõmu teada, et ta sureb nädal aega enne jõule rentslis nagu koer. Isegi Travis oleks ilmselt arvanud, et ta sai oma teenitud palga. Muidugi kui mees sellest üldse kunagi teada saaks ning see oli väga ebatõenäoline.

Imogen oli tundnud alistudes kergendust. Võidelda oli raske, eriti kui lahing oli juba ette kaotatud. Miks polnud ta seda varem proovinud?

Ja nii oligi ta nüüd surnud.

Nüüd oli ta... noh, taevas see vist ei olnud, sest *sinna* polnud ta lootnudki pääseda. See võis olla põrgu. Ta tundis end üsna viletsalt. Keha valutas ja piinav kõrv oleks justkui olnud vett täis. Teine kuulis ülearu

teravalt rõivakahinat ja kauget vestlust, mis tema peas valusalt ringi pörkasid. Imogeni suu oli nii kuiv, et ta ei suutnud neelata. Ta püüdis moodustada sõnu, kuid tema huulilt kostis vaid hale nuukse.

Miski kerkis tema käe pealt üles, see oli soe raskus, mida Imogen polnud tajunud enne, kui see oli läinud ja jätnud tema hinge suure kaotusvalu. Ta kuulis samme ja seejärel mehehäält.

„Ta ärkab.“

See hääl oli tuttav. Imogeni silmad kipitasid ja õhk, mis oli alles äsja kergesti liikunud, muutus nii paksuks, et tal oli raske hingata. Hirm ja süütunne rõhusid Imogeni rinda. Ta ei saanud end liigutada, kuid vajus sisimas kõssi.

Päris kindlasti oli ta läinud põrgusse.

Lähenesid kergemad ja kiiremad sammud. Imogen avas silmad ja võpatas ereduse peale ning vaatas silmi kissitades ringi steriilses, mahedat värvi toas, mis oleks vabalt võinud olla üks neid, milles isa oma viimased elukuud veetis. Privaatne haiglapalat. Kõrvapõletiku pärast? Päriselt? Nad oleks võinud talle lihtsalt seda roosat möga anda ja ta koju saata.

„Ma...“ *Mul pole selle jaoks raha*, püüdis ta öelda.

„Ärge püüdke veel rääkida,“ sõnas lahke õde. Tema naeratus oli tumepruunis näos säravvalge ja rahustav. Naine võttis Imogeni randme ja mõõtis pulssi, õe käsi pehme ja soe. Emalik. Naine kontrollis tema palavikku ja ütles: „Palju parem.“

Terve selle aja nägi Imogen silmanurgast ähmaselt mehe kuju. Ta kartis padjal pead pöörata ja mehele

päriselt otsa vaadata. See pidi olema valus ja tal polnud veel jaksu endale nõnda haiget teha.

„Kuidas ma siia sain?“ õnnestus tal sosistada.

„Vett?“ Õde ulatas tema poole kaarduva joogikõrre – sellise, mida Imogenil polnud kunagi lubatud kasutada, sest need olid liiga tavalised. Mochullus.

Ta sai oma paberkuivast kõrist alla kaks lonksu, enne kui õde ütles: „Tasapisi. Ma ütlen arstile, et olete ärkvel, siis anname teile veel juua ja vahest ka midagi hamba alla.“

„Kui kaua...“

„Teid toodi eile.“

Poolteist päeva sellises paigas? Tema pangaarve oli juba niigi nullilähedane ja ähvardas miinusesse minna.

Õde astus välja ja saatis enne teisele poole voodit naeratus.

Imogen sulges taas silmad. Kohutavalt lapsik. Ta oli lapsik ja veel palju muid halbu asju. Võib-olla oli tema isal õigus olnud ja ta oli tõesti pöördumatult *halb*.

Voodi kõrvalt kostis jalanõusahinat. Ta tundis meest enda kohal kõrgumas. Kuulis, kuidas ta ohkas, justkui teadnuks ta, et Imogen väldib teda ainsal võimalikul viisil.

„Miks sa siin oled?“ küsis Imogen endiselt käheda häälega. Ta oleks tahtnud rabelda. Imogeni salajasimas unelmates kohtusid nad neutraalsel pinnal. Vahest mõnes kohvikus või kauni vaatega paigas. Tal on käes tšekk, millega maksab mehele tagasi viimase kui sendi

lahutusega saadud summast. Imogen teadis, et mehele näis, nagu oleks ta selle raha temalt välja petnud. Aga selles fantaasias leidis ta sõnu selgitamaks, miks ta oli selle raha võtnud, ja mees ei pruukinud talle küll seda andestada, ent vähemasti ei põlanud teda enam.

Võib-olla ei vihanud mees teda nii väga. Ta oli ju ometi seal. Ehk hoolis ta siiski natukene? Kas mees oli tema pärast muretsenud?

Imogen kuulis lukku kinni tõmmatavat ja uudishimu sundis teda silmi avama...

Oh *ei*.

„Sa sorisid mu asjades?“ Imogen vaatas emale kuulunud pisikest punast käekotti ja pigistas silmad kinni. Seal olid Imogeni väärtasjad – juhiluba, deebetkaart, toavõti, ainus foto, mis tal endast, õest ja emast oli, ja abielutunnistus, millel seisis, et Travis Sanders on tema abikaasa.

„Õde otsis su sugulasi.“ Oh kui käpas oli sellel mehel põlglik toon. Tema muidu sügavast, põneva lõunaosariiklasliku sarmiga häälest lausa nirises seda.

Ta oli alandava tooni äratundmise peale meister, sest oli elu jooksul väga palju mahategemist tunda saanud. Naabrid. Õpetajad. Armas isake. Ta oleks pidanud olema juba immuunne, kuid selle mehe ükskõiksed sõnad löikasisid sellest hoolimata teda teravalt nagu skalpell.

See mees ei hoolinud tõigast, et oli maailmas ainus inimene, kellega Imogenil veel mingi side oli. Kui mehe mõte üldse talle korda läheb, tunneb ta nende põgusa suhte pärast vaid õudu.